

[Jørgen Otsen.]

Mindretallet, tog mit Parti Initiativet til, at dette Lovforslag førtes frem, og Særklasseordningen, der saa vist ikke var nogen ideel Ordning, men dog som Overgangsforanstaltning var bedre end slet ingen Ordning, ophører med dette Lovforslags Vedtagelse, medens Meningen ellers var, at den skulde være fortsat til 1. November.

Jeg skal ikke benægte, at Flertallet af den danske Befolkning i Nordslesvig er af den Opfattelse, at de tyske kommunale Skoler skal væk. Man tror, at naar det sker, saa er alting godt. Jeg tror det ikke. Jeg beklager, at en saa stor Del af mine Landsmænd har ladet sig føre bort fra den Besindighedens Vej, som vi under Udlændighedens Tryk og Tvang fulgte med saa godt Resultat. Det var aldrig sønderjysk Skik at bygge paa Følelser og Stemninger, der kan svinge fra den mest blaaøjede Optimisme til den mest fortvivlende Pessimisme, men tværtimod roligt og besindigt at tage Stillung til Problemerne med det sunde Omdømme, det Klarsyn og Fremsyn, den Afbalancéretthed, som Udlændighedens skiftende Preusserpolitik ligefrem nødvendigjorde for os lige fra 1864 til Tysklands Sammenbrud i 1918. Nordslesvigs lykkelige Genforening med Moderlandet i 1920 var bl. a. et Resultat af denne Indstilling.

Jeg frygter for, at det her foreliggende Lovforslags Virkning vil blive den, at det tyske Mindretal i stor Udstrækning i Bitterhed og Modvilje vil isolere sig, og dermed vil den Afspænding, som vi trods alt det, der er foregaaet i Besættelsestiden, dog ønsker, ikke indtræde. Vi er enige om paa det skarpeste at fordømme de Misbrug, som det tyske Mindretal har gjort sig skyldig i, og der er heller ingen Uenighed om, at de Tyskere, der i Besættelsestiden har forbrudt sig, stilles for Retten og faar deres Straf efter Lov og Dom.

Vi er enige om ved passende Kontrolforanstaltninger at hindre de hidtil stedfundne Misbrug af vor Lovgivning paa Skolens Omraade og i øvrigt, og Tilsynet maa derfor herefter være saa effektivt som muligt, baade hvad Lærerkrafterne og Undervisningsmaterialet angaar, og maa gælde for enhver Art af Undervisning, ogsaa Hjemmeundervisning, hvor en saadan maatte blive praktiseret. Det er jo ligetil, at Tilsynet har været vanskeliggjort i Besættelsestiden. Det maa herefter kunne blive betydeligt bedre, selv om jeg ingen Illusioner har med Hensyn til Virkningen. Hvor der er Vilje til at bryde et Tillidsforhold, er der ingen Magt i Verden, der kan hindre det. Og til

Tyskernes Loyalitet skal der da heller ikke stilles for store Forventninger. Tiden vil vise, hvilke Strømninger der faar Overtaget, om det bliver den moderate Linie, der dog tæller gode Navne, eller den mere aggressive, men det kan ikke være i dansk Interesse at give den sidstnævnte Vind i Sejlene, og det er der desværre Fare for, at man bl. a. ved Gennemførelse af dette Lovforslag bidrager til.

Det er beskæmmende, at der i Grænselandet er uligevægtige Sjæle, som stadig tror, at man ved Selvtægt kan ændre, hvad der ikke behager en, ladende haant om Lovgivningsmagten og de Myndigheder, der er sat til at vogte over, at Ro og Orden opretholdes.

Det tyske Blad „Der Nordschleswiger“ bragte i Lørdags en Beretning om Besværlighederne ved at faa tyske Privatskoler i Gang. Det er, som den højtærede Minister sagde, vanskeligt nok mange Steder for det tyske Mindretal paa Grund af Mangel paa baade Lokaler, Lærere og Skolemateriel o. s. v. I Uge havde man alt klart til Start af en tysk Skole. Imidlertid modtog Formanden for Skoleforeningen et Brev, der var undertegnet „Hilsen fra de 18“. Brevet indeholdt Trusler af alvorlig Art baade om Brug af Bomber og Tortur, hvis man startede Skolen. Den tyske Skoleforening henvendte sig til Politiet og fik den beroligende Udtalelse, at man ikke skulde tage Brevet for alvorligt, og at man roligt kunde begynde Undervisningen.

Naturligvis kan det ikke tolereres, at der lægges det tyske Mindretal Hindringer i Vejen for dets Arbejde paa Skolens og andre Omraader, hvor dette Arbejde gøres inden for Rammen af de Love, som den folkevalgte Rigsdag har vedtaget. Og det maa være en Selvfølge, at enhver, der forstyrrer den Ro og Orden, som altid har været det danske Folks Særkende, rammes af Lovens strengeste Straf. Vi vil ikke taale tyske Provokationer, men vi skal heller ikke selv sætte os ud over Loven. Besættelsestidens lovløse Tilstand maa nu være forbi. Hvis der skal indtræde en for alle Parter gavnlig Afspænding, maa der fra alle Sider arbejdes hen til en Fordragelighedens og Taalsomhedens Atmosfære.

Denne Opfattelse ved jeg deles af saa godt som hele den nordslesvigske Befolkning, og de nordslesvigske Blade er enige om skarpt at fordømme Overgreb, fra hvilken Side de end maatte komme.

Jeg havde haabet, at vi i den nye sønderjyske Skolelov havde faaet et Instrument, der kunde tjene Afspændingen og bidrage til, at Landsdelens to Befolkningsgrupper